

kan gaa med til en saadan Nedskæring som den, der er foreslaaet fra den højtærede Finansministers Side.

Boa: Efter de tre sidste ærede Ordføreres Udtalelser synes der at være en kompakt Modstand imod det af den højtærede Regering her forelagte Lovforslag. Jeg tror ogsaa, det er berettiget at øve Modstand mod disse Planer. Jeg mener, at naar man forhandler om den Sag, maa man erindre sig Tjenestemændenes Villighed til Forhandling ikke alene om Konjunkturtillæggets Nedbringelse, men ogsaa om en Regulering af Arbejdstiden, idet de ved Forhandlingerne har paataget sig en udvidet Arbejdstid. Og man maa erindre sig en Ting til: at Tjenestemændene staaer forholdsvis værgeløse overfor saadanne Indgreb fra Statsmagtens Side, som her er paatænkt. I denne Henseende ligner Tjenestemændene paa mange Punkter Byerhvervenes Udøvere, særlig Handelens Udøvere. Heller ikke denne Klasse Medborgere har noget egentligt Vaaben mod de Angreb, der rettes paa den baade fra den ene og den anden Side.

Man fristes under disse Forhold til at se paa, hvorledes den politiske Situation tegner sig for Tjenestemændene, ganske særlig for den Del af Tjenestemændene, man i gamle Dage regnede for Embedsmænd. De har ikke noget egentligt politisk Talerør. Jeg tror ikke paa, at Socialdemokratiet mener den Del af Tjenestemændene det saa forfærdelig vel, ikke mindst fordi den Del af Tjenestemændene ikke ubetinget er Socialdemokrater. Jeg tror, de staaer politisk saa nogenlunde frit svævende. Jeg tror heller ikke paa det konservative Partis ubetingede Interesse for den Del af Middelstanden, som Tjenestemændene udgør. Ganske vist finder jeg det ærede Medlem Hr. Parkovs Udtalelser her overordentlig loyale og forstaaende; men man har jo set, hvorledes det konservative Parti i Sager, som de egentlig programmæssig er bundet til at gaa med til, ganske har glemt, hvad deres Program bød dem. Det skulde ikke undre mig, om dette ærede Parti kunde bringes til at gaa Konjunkturtillægget ret betydeligt paa Klingen. Det radikale Parti har her et Standpunkt, som jeg for Øjeblikket har nogen Grund til at tvivle paa; nu faar vi jo se, hvorledes det vil stille sig. Men fælles for Tjenestemændene og Byerhvervsfolkene er den egentlige Værgeløshed, man er ude for. Det er trist at se, hvorledes Tjenestemændene kan juble, naar den højtærede

Indenrigsminister bebuder en Avancebegrænsning. Det er ogsaa trist at se, hvorledes Næringslivets Udøvere, Haandværkere og handlende, kan glæde sig ved Tanken om en Nedskæring af Tjenestemændenes Lønninger. Det er en stor Fejl i vor Folkestruktur, at ikke Middelstanden kan finde sig selv og erkende, at der hører Enighed til at bevare taalelige Livsvilkaar, det være sig for Tjenestemændene eller for de selverhvervende Borgere indenfor Middelstanden. Men der er ingen af disse to Befolkningslag; der egentlig kan finde ud af, at her ligger Hunden begravet, at her er Samling nødvendig, hvis man ikke politisk skal køres i Krogen. Man maa være klar over, at disse Mellemlag er en betydelig Kulturfaktor i vort Folk.

Det har ikke været uinteressant under disse Dages Forhandlinger at erfare Venstres Kærlighed til Kræfternes frie Spil. Guderne skal vide, at Venstre og det danske Landbrug hylder dette Kræfternes frie Spil. De nøjes ikke med at se sig om indenfor vort Lands Grænser, men de skuer ud over Verden og finder der den højeste Notering paa deres Produkter, og saa skal naturligvis det danske Samfund betale denne den højeste Pris; der er ingen, der spekulerer over, hvad Produktionsprisen er paa disse Produkter. Men naar Talen saa bliver om at indkøbe Brugsartikler til denne Produktions Fremstilling, Redskaber og hvad man har Brug for, saa undser man sig ikke for at foreslaa en Avancebegrænsning og hvad man nu kan finde paa. Saa gælder Mottoet: Bare sælge dyrt og købe billigt. Jeg tror ikke, man ud fra dette Motto kan byde Tjenestemændene det, man her forsøger paa at byde dem, og det er ganske særlig forstaaeligt, at der kommer Tjenestemændene bitre Tanker i Hu i den Situation, vi nu er i, hvor Priserne paa de mest nødvendige Livsfornödheder har en uafbrudt stigende Tendens.

Og naar man saa hører et Foredrag som det, Næstformanden for Landsoverskatteraadet, Immanuel Bang, holdt i Nationaløkonomisk Forening, ser, hvorledes Landbrugene ansætter sig i Skatteindtægt — jeg tænker ikke saa meget paa det mindre Landbrug, jeg tænker paa de større Landbrugere, som raader over Formuer paa 100 000—250 000 Kr. —, ser saadanne Landbrugere ansætte sig til en Skatteindtægt af 2 000—5 000 Kr., saa undrer det mig ikke, at Tjenestemændene, og for øvrigt ogsaa Masser af Byerhvervsfolk, kommer i Tanker om, at her findes en stor, skjult Re-